

2.

สยบกองทัพภู ณ วัดปากน้ำ

ในสมัยก่อน... ที่วัดปากน้ำ..มีงูชุกชุมมาก ซึ่งถ้าชุมแล้วต่างคนต่างอยู่ก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่เนี่ย!! เจ้างู..มันเล่นมากัดพระ กัดเณร กัดแม่ชีกันเยอะ ถึงขนาดกลายเป็นแรงบันดาลใจทำให้แม่ชีหลายคนต้องหัดจับงูให้เป็น อย่างเช่น แม่ชีปุก..ท่านจะมีบ่วงเอาไว้คล้องคองูโดยเฉพาะ ซึ่งพอคล้องได้ก็จะเอาไปปล่อย หรืออย่างแม่ชีนาค..ท่านก็โดนงูกัดเป็นอาชีพ จนเจ้าหน้าที่ที่สถานเสาวภาจำหน้าท่านได้ เพราะต้องนั่งเรือไปฉีดเซรุ่มแก้พิษงูอยู่เป็นประจำ

เรื่องก็มีอยู่ว่า แม่ชีนาค..ท่านเป็นแม่ชีที่ได้ธรรมกาย มีญาณทัสสนะแม่นยำมาก เพราะท่านรักการปฏิบัติธรรม และมีอัธยาศัยชอบไปปักกลดอยู่ในป่าช้าที่เขาเก็บศพที่ยังไม่ได้เผาเอาไว้ เป็นป่าช้าที่อยู่ในวัดปากน้ำ (ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของตึกคณะเนกขัมม์) ซึ่งป่าช้าที่ว่านี้..มีเหี่ยวร้างรกเต็มไปด้วยหนาม ดังนั้นจึงเป็นที่ซ่อนสุมของบรรดาผู้ต่าง ๆ อย่างมากมาย แต่เนื่องจากป่าช้าเป็นสถานที่ที่เงียบสงบ เย็นสบาย จึงทำให้แม่ชีนาคชอบไปมาก และพอไปที่ไร..ก่อนจะเข้าที่นั่งสมาธิ ท่านจะสวดเจริญพระพุทธรูปอิติปิโส 108 จบก่อน

และที่น่าทึ่ง..ก็คือ ท่านจะสวดไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องมี
ลูกประคำมานั่งนับเลย ซึ่งโดยปกติเวลาคนทั่วไปสวดครบหนึ่งจบ
เขาจะเลื่อนลูกประคำเพื่อนับไปลูกหนึ่ง ซึ่งพอเลื่อนไปจนครบ
ทั้งเส้น ก็เท่ากับสวดครบ 108 จบพอดี (เพราะสร้อยประคำ
เส้นหนึ่งมีลูกประคำอยู่ 108 ลูก) แต่เนื่องจากแม่ชีนาคมีวิชา
ธรรมกายที่หลวงปู่สอน ท่านจึงไม่ต้องนับลูกประคำให้เสียเวลา
คือ ท่านจะเข้ากลางสวดไปเรื่อย ๆ พอครบ 108 จบ พระธรรมกาย
ในตัวท่านจะบอกว่าครบพอดี โดยไม่ขาดไม่เกิน และนี่ก็คือ
ความอัศจรรย์ของวิชาธรรมกาย !!!

..อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่แม่ชีนาคนั่งสมาธิอยู่ ท่านก็เห็นใน
ญาณว่า..วันนี้ท่านจะโดนงูเห่ากัด แถมที่ว่านี้..จะยกพวกเลื้อยเข้า
จุใจมรุมกัดท่านที่แขนพร้อมกันทีเดียวถึง 3 ตัว !!! แถมท่านยังเห็น
ว่างูมันจะกัดท่านที่แขนในตำแหน่งไหนอีกด้วย ซึ่งเมื่อแม่ชีนาคเห็น
ดังนั้น ก็รีบบอกโยมแฉ่วว่า.. “น้ำๆ ฉันเห็นในญาณนะ..ว่าวันนี้ฉันจะ
โดนงูเห่ากัดทีเดียวถึง 3 ตัว” เมื่อโยมแฉ่วได้ฟังดังนั้น ก็พากันไปเรียน
ให้หลวงปู่ทราบ ซึ่งแม่ชีนาคก็รายงานหลวงปู่ว่า “หลวงพ่ोज้าคะ..ลูก
เห็นในญาณว่า วันนี้ตอนไปเจริญพระพุทธรูปมนต์ในป่าช้า จะโดนงูเห่า
กัด 3 ตัว”

พอหลวงปู่ได้ฟังดังนั้น ท่านก็พูดว่า.. “มันจะทำได้เฉพาะเวลา
ทุ่มหนึ่ง ถ้าเลยทุ่มไปแล้วนี้ มันจะทำได้ไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นนี้

ก่อนเวลาทุ่มหนึ่ง เอ็งอย่าออกไปไหนเด็ดขาด!!!" (ที่หลวงปู่ท่านห้ามออกไป เพราะมันเป็นช่วงเวลาที่วิบากกรรมส่งผล ซึ่งถ้าช่วงนี้..เราอยู่ในที่ของเรา และก็อยู่ในธรรม วิบากกรรมมันก็จะผ่านไป)

แต่หลวงปู่ท่านก็เผื่อเหนียวไว้ จึงสั่งให้โยมแผนัวไปเตรียมเรือ และให้น้ำมนต์ใส่เรือ ซึ่งโยมแผนัวก็ได้เตรียมเรือไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เพราะสมัยนั้นต้องเดินทางกันทางน้ำ คือ ถ้าโดนงูกัด ก็จะได้รับพาไปสถานเสาวภาได้ทันเวลา...

แต่อนิจจา..เรื่องที่ไม่อยากให้เกิด ก็เกิดขึ้นจนได้ ทั้ง ๆ ที่ก่อนแม่ชีนาคะจะออกไปปักกลดเจริญพุทธมนต์ในป่าช้า ท่านก็พยายามดูนาฬิกาแล้วดูนาฬิกาอีก แต่ด้วยวิบากกรรมอย่างไรก็ไม่ทราบ ตาท่านลาย ทำให้มองเห็นเข็มนาฬิกาเลยเวลา 1 ทุ่มไปแล้ว ท่านถึงได้ตัดสินใจออกไป แต่จริง ๆ แล้วขณะนั้นยังไม่ถึง 1 ทุ่มเลย และทันใดนั้นเองสักครู่เดียว..หลังจากที่แม่ชีนาคะปักกลดเสร็จ อยู่ ๆ แม่ชีนาคะก็ตะโกนเสียงหลงขึ้นมาเลยว่า.. "น้ำแผนัว นี่ ฉันทนกัดแล้ว 3 ตัว !!!"

จากนั้นจึงไม่รอช้า รีบพากันไปกราบหลวงปู่ ซึ่งสิ่งแรกที่หลวงปู่ทำ ก็คือ รีบมองดูนาฬิกา และก็พูดขึ้นทันทีว่า "นี่มันยังไม่ถึง 1 ทุ่มนี่" แล้วท่านก็หันไปบอกแม่ชีนาคะว่า... "กูบอกมึงแล้วนะ

ว่าให้เลยท่มก่อน นี้อย่างไม่ถึงท่มเลย..!!” จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งโยมแฉ่วให้ติดเครื่องพาแม่ชีนาคไส้เรือไปส่งสถานเสาวภา

และก็มีอีกครั้งหนึ่งที่หลวงปู่ท่านได้เจอกับตัวเอง ในขณะที่ท่านกำลังขุดแก้วบรมจักร ซึ่งแก้วดวงนี้ หลวงปู่บอกว่า หากขุดขึ้นมาได้ จะสามารถเลี้ยงคนได้ทั้งโลก โดยไม่ต้องทำมาหากิน และชาวโลกจะได้เอาเวลามาปฏิบัติธรรมอย่างเดียว ซึ่งในช่วงที่ขุดแก้วนั้น.. หลวงปู่ท่านนั่งอยู่ที่ปลายแคร่แบบหมิ่น ๆ นั่งคุมพวกที่ได้ธรรมกายทำวิชา เพื่อเรียกให้แก้วขึ้นมา ซึ่งหนึ่งในนั้น..ก็มีหลวงตาอยู่ท่านหนึ่ง ซึ่งเวลาทำวิชาท่านก็จะตะบันหนักไปด้วย เคียวไปด้วย หลวงปู่ก็มักจะดุท่านบ่อย ๆ ว่า “เดี๋ยวงี้วิชาก็ไม่ทันเขาหรอก” พอหลวงปู่ดุทีหนึ่ง ท่านก็หยุดตะบันทีหนึ่ง

แต่อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ท่านนั่งตะบันหนักอยู่ จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดังต๊ับ คือ มีงูเห่าตัวใหญ่ขนาดเท่านอง หล่นลงมาจากต้นข่อย จากนั้นเสียงตะบันหนักก็หยุดทันที หลวงปู่ท่านก็เลยสงสัยว่าทำไมวันนี้เสียงตะบันหนักหยุดไปนาน ท่านจึงหันไปดู ซึ่งก็ปรากฏว่า หลวงตาหยุดตะบันหนัก และกำลังจ้องไปที่ตาของงูเห่าตัวนั้น งูเห่าตัวนั้น..ก็จ้องกลับมาที่ตาของหลวงตา ซึ่งหลวงตาแล้วว่า “เราก็คืออยู่ในธรรมกาย..แล้วก็จ้อง ..งูมันจะทำอะไรเราไม่ได้ แต่เราก็อะไรไม่ได้เหมือนกัน...”

แต่กับหลวงปู่.. ซึ่งมีวิชาที่เชี่ยวชาญกว่ามาก... ทันทีที่หลวงปู่หันไปมองปู่.. ปู่มันก็หันเปลี่ยนทิศมองมาที่หลวงปู่แทน และทันทีที่สายตาของหลวงปู่สบกับตาปู่ โยมแผ่วก็ได้เห็นแสงสว่างพุ่งปรึ๊ดออกจากตาของหลวงปู่เหมือนแสงจากลำไฟฉายพุ่งไปที่ตาปู่ทันที จากนั้นปู่มันก็ตกใจสุดขีด สะดุ้งพุ่งตัวข้ามรั้วสังกะสีหนีไปทันที

หลังจากนั้นหลวงปู่ท่านก็สั่งพวกที่ทำวิชาว่า ให้เข้าที่ไปตามหัวหน้านู๋ บอกให้หัวหน้านู๋ไปเจรจาระบายข่าวบอกลูกน้องนุ๋ทั้งหลายว่า ให้อพยพไปจากวัดปากน้ำเสีย คือ ให้ย้ายที่อยู่ไปเลยเพื่อขอเวนคืนที่ดินตรงนี้ให้พระ แม่ชี เขาปฏิบัติธรรมกัน นับจากวันนี้ปู่ก็ไม่มาอีกเลยเป็นอัศจรรย์...

